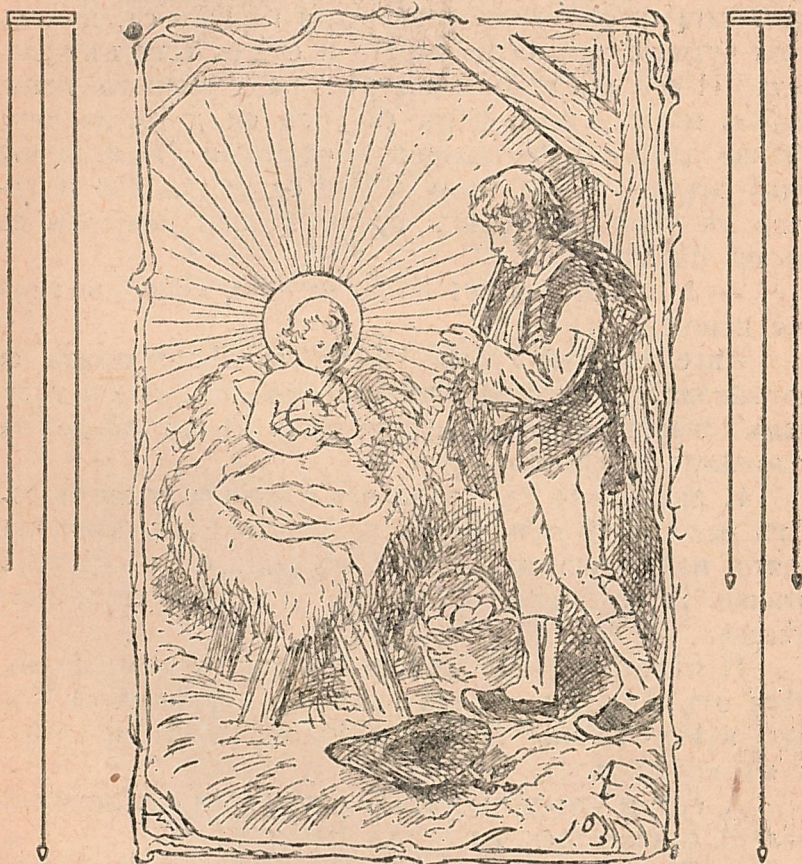

била млада, съ благо и хубаво лице, отъ което, съ-
кашъ, излизала невидима свѣтлина.

Слѣдъ нея си ле налъ и мъжътъ.

Тогава чакъ и малката лѣстовичка заспала подъ
стрѣхата. Слънцето отдавна залѣзло и нощта, хладна

и студена, веднага настъпила. Небето било ясно и хи-
ляди звѣздички трептѣли на него.

Сладъкъ сънь спѣла лѣстовичката. Въ съня си тя
пакъ се прѣнесла на сѣверъ въ родното си мѣсто,
надъ малкото езеро съ крайбрѣжната трѣстъ, която
вечерникътъ тихо полюлява.